

Růže mého života

Michail Naumov

4.B

Obyčejný den, pan v černém kabátu se vracel domů. Všechno se opakovalo dokola a nešlo nic změnit. Takový život on si opravdu nepředstavoval. Nic s tím neudělá, musí se s tím smířit a přežít to. Když se vrátil domů, byl hrozně vyčerpaný a smutný. Trápila ho strašná nuda, která ho jako černá díra úplně pohlcovala do neznáma. Nic ho nebavilo, ani ta práce, kvůli které se učil do svých 26 let. Myslel si, že nic mu nezbývá, jen musí skončit se svým životem a nebude už nadále mít takové utrpení. Další den místo práce si vzal svůj mobil a peněženku a šel ven. Rozhodl se, že skočí z mostu. Cestou uviděl na vitrině jednoho obchodu krásnou růži, která byla vyrobená z barevného skla, nebyla moc velká, velikostí ukazováčku mladé slečny, květ byl udělán z rudého skla a ozdoben bílými krystaly. Tato růže ho přivedla k životu, v ní si zaznamenal krásu celého světa. Okamžitě šel dovnitř zeptat se, kolik taková výjimečnost může stát:

"Dobrý den!"

"Dobry den."

"Jsem ohromen!"

"Prosím?"

"Kolik stojí, tato růže?"

"Dvě stě korun českých!"

"Beru! Hned!"

"Dobře, uklidněte se, zabalím Vám to."

"Ne, to nechci, jen mi jí dejte, tady jsou peníze."

"Prosím."

Dostal růži a zapomněl účel své procházky. Ale když vyšel ven, tak znova přišly ty pocity neodvratnosti, že se nic nezmění.

Kolem dvou metrů, štíhlý a charismatický mladý muž, který ještě leccos nevěděl o životě a řídil se svými pocity. Teď jeho život visí na vlásku, a nejspíš skončí v řece pod mostem. Stál na okraji mostu a koukal dolů, pomalu se připravoval udělat ten nejhoupější a nejhorší čin svého života.

Foukal chladný vítr a přšelo, jen malé kapky dopadaly na zem, jenom takové počasí vyvolávalo špatnou náladu a stres. Máte takový pocit, že celý svět zmizel i vy jste zůstal sám a nikdo vám nemůže pomoci.

Sáhnul si do kapsy pro růži, kterou si koupil před chvílí, a podíval se na ní. Mladý muž věděl, že to není to jediné východisko z této situace, ale jeho řídily pocity osamělosti. V jedné ruce držel růži, druhou se držel madla. Pomalu začal oslabovat ruku.

Silný vítr do obličeje, pocit beztíže, a silný úder o dno řeky.

"Ano, jsem živý!", mladý muž otevřel oči. Ležel v posteli, byl to sen. Hned si vzpomněl na růži a na to, jak ona změnila jeho náladu během několika vteřin. "Musím najít ten obchod...", škrabal si hlavu a začal vstávat s postele.

Šel hledat růži, ale na té ulici žádný obchod nebyl. Cestou domu nestihl autobus a viděl, jak ten přijíždí na zastávku. Běží za ním, najednou cítí úder na rameno. Srazil člověka. Ta slečna šla naproti, přemýšlela o něčem, jinak by mohla uhnout anebo ho včas spatřit a zastavit. Díval se na ni a nemohl nic říct. Byla to slečna, o které on pořád snil. Ta, s kterou by mohl žít klidný a šťastný život, ta, kterou by chtěl mít každý aspoň za přítelkyni a taky ta, která by přinášela dobrou náladu, jen stačilo se na ni podívat. "Promiňte", zaváhal mladík. "Prosím Vás, nic se neděje", usmála se slečna. "Nestíhal jsem autobus, mužů Vás pozvat na kávu?" vzpřímil se a udělal vážný obličej.

"Nemyslete si nic špatného, jen chci se Vám omluvit, že jste musela tohle utrpět kvůli mně", roztomile se usmál.

"No... dobře, беру to", slečna usmála se znovu a mladý muž pochopil, že to je osud...

Pět měsíců uplynulo velmi rychle. Naši hrdinové se scházeli velmi často, bavili se a milovali se navzájem. Jednoho dne se ale jeho milovaná osoba najednou změnila. Nebyl to ten první den, kdy se na sebe dívaly oči, které byly schopny být spolu za každou cenu. Chyběl tam ten oheň, jiskra v očích a teplo srdce, který náš hrdina potřeboval. Cítil k ní tu největší lásku, jako je láska mezi matkou a synem. On byl schopen všeho kvůli ní. Ale co ona? Začala ho využívat v svůj prospěch a snažila se ukázat, že všechno je v pořádku. Dávala mu svou lásku, ale on cítil celým tělem, každým svým chlupem, že něco není v pořádku. V jeho hlavě znovu a znovu se objevovaly negativní myšlenky, on však mlčel. Jednou, když se vracel domů, rozhodl udělat překvapení pro svého miláčka. Tentokrát jí nevolal předem a nedomlouval se s ní, že pro ni přijde a budou si moct udělat příjemný večer. Na okamžik zapomněl na své pochybnosti. Dobrá nálada, sladký velký dort a krásná kytice.

"Jsem si jistý, že teď určitě pochopí, že ji miluji a přestane se tak divně chovat", radoval se. Stál u jejího domu, bylo mu horko, nervózní a unavený, chtěl jí překvapit a udělat jí, co největší radost. Zazvonil na dveře. Ona otevřela a vůbec se mu ani neusmála. On byl jako malé dítě, neustále něco říkal, běhal kolem ní a snažil se jí nějak zaujmout. Všechno to bylo zbytečné. Ona se usmívala, políbila ho, ale nebylo to takové, jaké to bylo dříve, něco se muselo stát.

"Zůstaneš dnes u mě?" otočila se a podívala se mu do očí.

"Já nevím, musím dnes jít brzo spát, zítra mě čeká práce a navíc jsem zapomněl, že doma musím ještě uklidit a uvařit si na zítra jídlo."

"No, máš toho opravdu dost, dobře, budu ráda, jestli u mě zůstaneš ještě na pár hodin", znova se na něho podívala roztomilým pohledem.

"Je všechno v pořádku?", začala být nervózní.

"Určitě, žádný problém, všechno je dobré!", pokusil se o falešný úsměv.

"No dobře, nejspíš jsi akorát unavený, já to na tobě vidím, přijdeš domů a v klidu si lehneš a zítra znovu budeš mít hodně sil a energii!", usmála se a objala ho.

On se oblékl a šel ven, během zpáteční cesty přemýšlel nad tím, co vlastně udělal: "Co to vlastně je se mnou? Proč ztrácím své síly a jsem smutný, když ji vidím, ale když jsem sám, strašně se mi chce aspoň jednou se na ni podívat...".

Potom vskočil ze sedačky autobusu: "Ano, musím se vrátit a omluvit se, myslím jenom na sebe!" Během hodiny stál u dveří a znovu se přátelsky usmál. Zazvonil. Pauza. Zazvonil znovu. Žádná odezva... "Přesně to jsem si myslel!", rozhněvaně se otočil a už běžel zase zpátky.

Pan v černém kabátu se vracel domů. Všechno se opakovalo dokola a nešlo nic změnit. Takový život on si opravdu nepředstavoval. Nic s tím neudělá, musí se s tím smířit a přežít to. Nebo skočí z mostu.

Hned si vzpomněl na růži: "Ano, teď je ten pravý čas, kdy ji konečně uvidím naživo!" Běžel směrem k mostu, nic nesledoval, jen hledal ten obchod. V okamžiku, kdy se nacházel u mostu, pochopil, že žádná růže není a tenhle příběh skončí jinak. Hodně ho to mrzelo, hlavní cíl, ke kterému směřoval poslední měsíce, se mu nesplnil. Byla to poslední kapka.

Pomalou přestoupil přes zábradlí, jednou rukou se chytnul za madla, a druhou si sáhl na své srdce.

"Ne, tohle všechno nemůže takhle skončit, musí se něco stát", pořád stál na okraji mostu a váhal. Pomalu začal povolovat ruku, děs se ho dotknul ústy, pokusil se vrátit zpět. Otočil se. V tento okamžik mu uklouzla noha. Mladý muž visel na kraji mostu, ale ještě se držel jednou rukou madla, druhou nemohl dosáhnout, byl hodně unavený, ruka mu klouzala a pomalu se rozepínaly prsty. "To je konec! Proč jsem tak hloupý?", s posledních sil zařval směrem k nebi.

"Chyť se mě! Rychle!", zazněl hlas ze shora. Objevila se ruka, pokožka byla bílá a hebká, jako hedvábí, tenké a dlouhé prsty s lesklými nehty jako křišťály. On nezaváhal, rychle se chytl ruky, zazněl výkřik ženy, s posledních sil se ho mladá paní snažila zachránit. Pocítil, jak se mu vrací síly a taky trochu zabral. Podařilo se mu zase vlézt nahoru. Uviděl svojí milovanou slečnu, která měla rudý obličej a rychlý dech. Byla zmatena a bála se, nevěděla, co ji čeká a jak to všechno skončí, najednou si sedla u okraje mostu a rozbrečela se. Mladý muž přešel zpátky na chodník a řekl: "Miláčku, mlčel jsem, byla to největší chyba mého života. Teď vím, že z jakékoliv situace se dá najít východ. Miluji tě, jsi moje růže!"